

דיאטה

סובית

פצצון קטן נגד

סכרת ונגד שומן

אחרי שרופאים מכובדים בארץ ערכו ניסיונות וגילו במעקב, שכף אחת סובית ליום עוזרת להוריד את רמת-הסוכר בדם

סובית פגו שומן סכרת

אצל חולי סכרת, ואותו מינון פעוט אך יומיומי עוזר להוריד במישקל ממש משי מעותי, מי אני שלא אקפוץ על המציאה? אני יודעת, שבגרמניה העסק כבר כמה חודשים מכב על תקן סופר שלאגרי, ולכזה הוא הופך במהירות גם בארץ. כאשר אין להשיג שום קופסה כזו בבית המירקחת, במדור הטיבעוני — מיד אני מצלצלת לבית-המלון הסמוך, ומבקשת לדבר עם חברתי הפרנקפורטית. עוד אף פעם לא קרה, שלא תרים את השפופרת, ומתגשפת באסיפת כוחות תודיע לי: "לעבכען! איך ידעת? הרי הרגע נכר נסתי, ואפילו לא הביאו לי עוד את המינר וודות!" משוגעת! איך ידעתי.

זה לא טעים מי יודע מה, אבל אפשר להחביא את זה בתוך לבן, כתוספת במר צרי מאפה לחם, מוצרי-אפיה, מטוגנים לביבות, כתוספת לקציצות-בשר, געפיל-טעיפיש, במקום פרורי-לחם לטיגון, אבל הכי בטוח בתוך לבן. העסק הזה מורכב מסיבי סויה עדינים מבושלים, בלי שומנים, בלי סוכרים, מכיל כארבעים אחוז סיבי-סויה, וכארבעים אחוז חלבון. מזכיר בטעמו גלטין טחון עם קמח מצות דק. מה עוד אפשר לספר על זה? זה עולה כמאה לירות, זה מוצר צימחי טיבעני, כשר למוצרי חלב ובשר, ובכנות, זה לא הדבר הכי מחריד שבלעתי לכבוד להרזות.

פטנטים

רוכסן

דפוק של מיזוודה

את גודל הפטנט ידע להעריך רק זה שכלי-כך זקוק לו לפתע. או נא לנצור זאת בוויכוח. לעולם אין לדעת מתי מחליט האלוהים להרביץ.

הסצינה מוכרת. באמצע נסיעה, או-טרם, בבית-מלון עלום איי-שם בחו"ל, ארוזים את הקניות בתוך המיזוודה. הסבא והר סבתא לא מעוררים שום בעיות. הדוד והדודה נכנסים גם הם חלק למיזוודה. השכנים אבל, עושים כבר בעיות. או מקפי

ספר השיאים

של גינס

מדריך

לבזבזן

מתחיל

חברתי אילנה סחבה אותי, לפני כמה ימים, לחטט בקולבים של כיכר-המדינה. זה עיסוק פנן מאין כמוהו, בייחוד לאמא של תינוקת, שמבצעת זאת בספיד, מיק-צועיות וענן אשמה כבדה. הקיצר נכנסים יוצאים, יוצאים נכנסים, מנערים מוכרים דביקים בדרך, וצמודים למטרה.

הייתי עסוקה בהזות הקולבים מצד לצד באיזה בוטיק, כשפתאום שמעתי בעורף, את בעל המקום מסביר ללקוחה: — "זו עשר אלף, ווו שלושים". השתגעתי על המקום.

מה אמרת? שאלתי. שלושים אלף יצא לו בלי להתבלבל.

אני צריכה לראות את זה! ביקשתי בי-בהילות.

רציתי לראות את החיה המזורה שעולה שלושים אלף. ציפיתי כנראה לבגד הטיגון טווי של אלביס פרסלי, זהו המקורי המשר בץ יהלומים — אבל הופיעה בעיניים חליפת דודה מזהבת, כולל תפרים, כולל רוכסן, וכנראה גם לחצנית. הרסה אותי על הר-מקום.

תן לי לצלם את זה ביקשתי מהאיש. קוריוז פראי כזה עדיין לא היה. האיש קפץ על המציאה, וגם אני. לקחתי את הסקס של המדינה, תחבתי אותם בפנים שינפחו את זה נכון, והנה רבותי — העסק לפי ניכס.

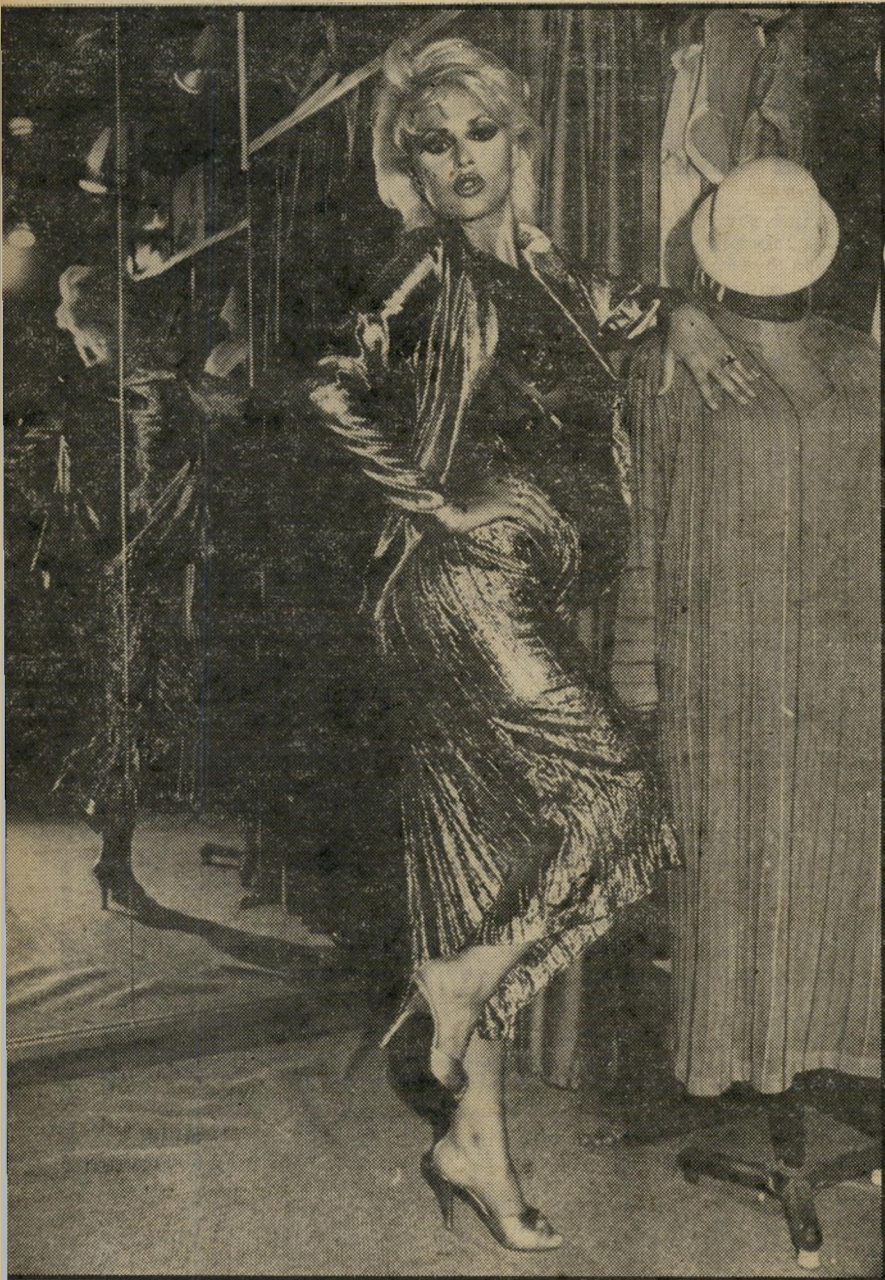
ליסטת הקופצים אבל, עדיין ארוכה. רוב המדינה יקפוץ מתוך עורו לאן הגענו. בסתם בוטיק קטן, ולא הפירה אישית. החלק הנותר, בדהרה קלה יקפוץ כדי לקנות. עכשיו, משפורסם המחיר שבעל המקום תקעו ברגע השראה, העבודה תהיה קלה לכמה ליידיס. כולס יודעים כמה זה עולה.

לים אותם חוק, מכופפים מכל הוויות, ואיכשהו הם בפנים. נישאר רק איווה ילד ששכחתם, אותו מורחים על כל העסק מלמעלה. הבעל בא ומתישב על הסיפור. שם תוחעס במישקל של טונה כמישקולת, ואת גבירתי טיפין טיפין סוגרת את הר-בקע הפעור — עם הרוכסן.

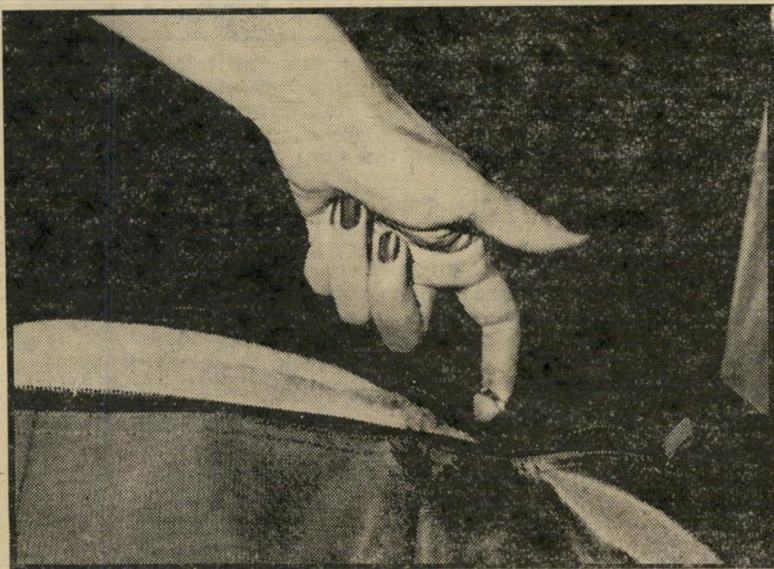
תולשים מותחים את השוליים, ולאחדם לפני מסלול הריצ'רץ, שמילימטר אחר מילימטר הללויה מתקדם, ומותיר נתיב סגור. באמצע הדרך, כאשר כבר כולם לבוטים שהמיבצע מצליח, לא עומד בו ליבו של הרוכסן, ומהעומס מתפגרי. אזנו — זו ידית הפלאים הקטנה שמשכה בי-מלאכה, פשוט ניתקת. זה אמנם מסמר קטן, אבל איוו! איוו צרה ענקית! במינר וודה חצי ריקה, עוד איכשהו, עם סנדוויץ' אצבע-בוהן — אפשר היה למשוך, אבל ככה, בחיים לא!

ערב נסיעה, לך להחליף רוכסן, לך למי צוא חוטים וברזלים שפוקעים בצ'יק, לך למצוא עוד מיזוודה שאין — סיפור של בלהות.

במקום כל זאת, ניגשים למחזיק המפר תחות הראשון, אפילו זה של האוטו השר-כור, אפילו זה המפולת מהשטן, ומוצי-אים ממנו את טבעת המתכת שהכי מאר-סיבת למראה, ומשחילים בפנים הסגר האלמן. אפילו מחזיק מפתחות דפוק מר

הסקס של המדינה המחיר של השנה

כך מציידים טיוד מאורגן בצ'יק קטן אחד

פלאסטיק, שקונים בקיוסק או בחנות הר-מחברות-כלי-כתיבה-יצעועים, יצלה לי-מלאכה, אם טבעת המתכת שברירית, תקי-ריצו עוד אחת דומה, והשתמשו בהן יחד-דין. העסק הזה טוב גם למיכנסי ג'ינס